

Szeifert Natália

Az altató szerekről

Lechner Petivel sok délutánon ültünk a házunk kapujában. Térdünkre támasztott állal figyeltük a járókelőket, a járda repedéseit, mint egy térképet. A lépcsőnk mellől induló széles folyó a Duna, fél méterrel odébb ebihal alakú mélyedés, az egy tó. A szemközti ház felé az Alpok egy része gyűrődik.

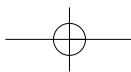
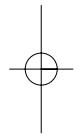
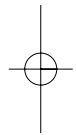
Nálunk az volt a szabály, hogy nem mehetek a házon kívülre egyedül. Ezért ültem a lépcsőre, az még éppen a ház, gondoltam. Ez volt a legmegeztőbb gyávaágom.

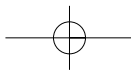
Némán figyeltük a lábakat, a folyót majdnem mindenki átlépte, de a csoszogó koldus néni sosem, aki mindig a tér előtti sarkon ült le, lábai elé tette a konzervdobozt. A Zeneakadémiára igyekvőkötől remélt egy kis aprót, úgy képzeltem, ez a munkája, felveszi otthon a barna nadrágját a virágos ruhával, és elcsoszog az utcánkba, az utcánkon át a tér sarkáig, ő így keresi a pénzt. Pénzkeresés ennél konkrétabb nem is lehet, keresi, és néha talál vagy dobnak neki. Órákon át ültünk ott anélkül, hogy egy szót szóltunk volna.

Voltak a lábszínháznak állandó szereplői, rendszeresen elhaladt előttünk néhány tanárunk, egy bácsi melegítőben és bőrcipőben, vékony pórázon egy tacsót vezetve. Kutyaköröm-kopogás az aszfalton. A körüti boltból egy pénztáros néni is mindig arra járt, sokáig nem jöttem rá, hogy ő az, csak amikor egyszer kijött a pénztár mögöl, és megláttam a cipőjét. És volt sok-sok idegen, érdekes láb, Peti szerette a Nike cipőket, ha látott valakin, megbökött a könyökével, és csak biccentett, merre nézzek.

Szerettem végigkísérni egy alakot az utcánkon, magamban dobolni a járása ritmusát, ha jól koncentráltam, az illető elkezdett egy mondókára lépkedni, az *Ecc-pecc kimehetszre*, a *Jönni fog egy emberre*, aztán, ha úgy tartotta kedvem, a Zongoraiskola ujjgyakorlataira.

Szerettem a nénik kopogós, magas sarkú cipőit, a pántos szandálokat meg azokat a cipőket, amiknek az orrából mintha kinyisszantottak volna egy kis kört, csak a lábujjak vége kandikált elő, főleg, ha szépen lakozottak. És szerettem a bácsik fényes bőrcipőit, az új, tiszta sportcipőket, de az öregek cipőitől kirázott a hideg. Mintha direkt olyanok lennének, hogy nevetséges legyen benne a láb, meg csúnya. Szürke bolyhos posztó, lyukacsos műbőr, testszínűnek mondták. Gyógycipők. Ijesztőek voltak, mint a meztelen próbababák a körúton, ha rendezték a kirakatokat. Halvány hányinger fogott el tőlük. Egyáltalán, azt hogy lehet elviselni, hogy ilyen szarul nézzen ki az ember, ha megöregszik?, dagadt bokák, bütykös lábfejek, csoszogás. Mindennap sírnék, ha lenéznék, és azt látnám, hogy a testem egy ilyen visszeres, formátlan lábban végződik. Így is sírhattam

volna, lányhoz képest elég vastag a bokám, nem szerettem a bokámat, ki nem állhattam, mint a ferde orromat.

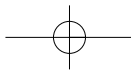
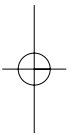
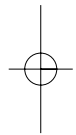
A kapunk egyik szárnyát zárva tartották, a másikat nyáron mindig ki-támasztották egy nagy darab szürke kővel, csak évekkkel később lett ka-putelefon, amit muszáj volt használni. A zárt szárny előtt két gyerekfe-nék kényelmesen elfért, három már nem. A felnőttek szerint nem, mert olyankor mindig szóltak, hogy menjünk onnan, elálljuk az utat (pedig ül-tünk), ezért valakinek át kellett ülnie a lépcső másik végébe. Az ült át, aki utoljára jött. Mindig rohantam lefelé, nehogy nekem kelljen. Ha későn értem le délután, elfoglalta a Peti melletti helyemet Tibi a szomszéd házból. Petinek nem kellett otthon megvárnia semmit, nem kiabáltak le érte, hogy gyakorlás, vidd le a szemetet vagy ilyesmi. Két évvel fölöttem járt, a Kertes Mikivel egy osztályba, nagyobb volt nálam, neki több min-dent lehetett. Az anyja patikában dolgozott, ha délutános volt, estig ha-za se jött, ha ügyeletes, akkor egész éjjel, apja meg nem volt. Szabad fiú volt a Peti, a kutya se törődött vele.

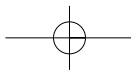
Nem sokat beszélt, ha mégis mondott valamit, azt olyan felnőttesen mondta, mint a filmekben a felnőttek, hogy csak úgy, bele a levegőbe, ma-ga elé, és az ott megállt, az ember elgondolkodhatott rajta. Azt állította, hogy a járásából sok minden kiderül az emberről, ezért szereti nézni.

Ez egy kurva, mondta például egyik nap, amikor Szekeres Mari néni billegett felénk. Nyelvtantanár a sulinkban, engem is tanított. Belebör-zongtam ebbe a szóba, ahogy Peti a válla fölött belemondta a fülembe, ki-csit oldalra is dőlt, hogy ne kelljen hangosan. Nem mertem ránézni, csak bámultam a Szekeres Mari néni lapos talpú cipőjét, semmitmondó, vilá-gos szoknyáját, Hát nézd meg, mondta Peti, milyen csámpás! Néztem, tényleg kifelé dobálta a lábfejeit, a csípője kilengett oldalra. Magamtól ezt nem vettem volna észre, soha nem figyeltem meg, mert a Mari néni jelen-téktelen volt, barna rövid hajjal, az arcán soha semmi különös, se nagy mosoly, se kis bánat, észrevétlenül létezett az iskolában, nem volt szigo-rú, nem volt túl engedékeny, nem volt szép a hangja, nem volt szép ő ma-ga sem. Az ember egyszerűen nem figyelt rá, én is csak azért jegyeztem meg az arcát, mert olyan sokszor láttam. Lehet, hogy ma már meg sem ismerném.

Ültem felhúzott térdekkkel a lépcsőnkön, és néztem a lábfejeit, figyel-tem a csámpázását. Azért olyan csámpás, mert szét van baszva, mondta a Peti, és megint éreztem a tarkómon meg karjaimon a bizsergést. Nem tud már rendesen menni se, annyira szét van, tette hozzá, hogy biztosan megértsem. Amikor elénk ért, köszöntünk, mint bármikor máskor. Aztán néztük tovább az utcát.

Sokszor gondoltam utána a Szekeres Mari néni-re, hogy akármilyen je-lentéktelen külsejű is, azért mégiscsak baszik. Basszák. Nemcsak meg, de szét. Nem tudtam teljesen elképzelni a dolgot, de attól fogva nagyobb-akat köszöntem neki.

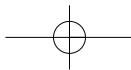
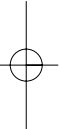
Peti csak egyszer járt nálunk, elkísérte a Kertes Mikit zongoraórára, és beült hozzám a szobámba. Nagyon haragudtam rá, persze nem tudhatta, hogy ez az én időm, hogy olyankor én ott kuporgok a kulcslyuk mögött, vagy fekszem az ágyamon, és hallgatom, ahogy a Miki játszik, és még azt is élvezem, ha téveszt. Flegma voltam a Petivel, szinte undok. Tetszett neki a cédelejátszós magnóm, mondtam, hogy nem kapcsolhatja be, zavarja az órát, ami igaz is volt, aztán jobb ötletem támadt. Felajánlottam, hogy adok fülhallgatót, van pont egy jó lemez nálam, és mire válaszolhattott volna, már a fejére tettem a tappancsokat, én meg leültem a heverő elé a szőnyegre, és úgy csináltam, mintha olvasnék, hogy rá se kelljen néznie.

Ült az asztalomnál, bámulta az ablakot, az ablak előtt a nejlonfüggöny mintáit, néha átnézett köztük, talán a szemközti házak ablakait fürkészte. Én is szoktam nézni oda a függöny mögül, néha azt éreztem, hogy valaki ugyanígy áll az utca túloldalán a harmadikon egy ablakban, és ide néz, nem húzza el a függönyt, hogy ne vegyem észre. Talán azt is tudja, hogy ez az én ablakom. De ilyenkor délután nem volt semmi mozgás, még csak nem is szellőztettek, a legtöbben otthon se voltak, nem nagyon volt mit néznie a Petinek. Úgyhogy hallgatta a zenét, én meg bámultam a lapokat. Láttam a betűket a könyvemben, de nem álltak össze se mondatokká, se szavakká. Csak a Miki játékát hallgattam, és örültem, hogy nem kell rajta osztoznom a Petivel.

Az óra második felére megenyhültem, láttam, hogy levette a fülhallgatót, beszélgetni kezdtem vele, nehogy azt higgye, hogy olyan kis pisis vagyok, hogy azért, mert tavaly a pince lépcsőfordulójában megmutattuk egymásnak, amink van, velem már nem is lehet beszélgetni, csak a lépcsőn ücsörögni. Összekötött minket ez a kicsi titok, és el is választott. Nem akartam, hogy ne legyünk ettől még barátok.

Azt mondta, hogy szerinte a világ legjobb gitárosa a Brian May, mire én nem tudtam, mit mondjak, megvontam a vállam. Magyarázni kezdett a játékaról, hogy a May az nem akárhogy csinálja, és mindig érmét használ a pengetéshez, úgy érzi, ezzel közelebb kerül a hangszerhez, bensőségesebb lesz az egész, és akinek van füle meg szíve, az a Peti szerint hallja ezt, és hát ettől olyan csodálatos az egész, mármint nem az érmétől, hanem az egész hozzáállásától, magyarázta, én meg csak bambultam, nem értettem, hogy amikor mindössze egy zárt ajtó választ el minket a Kertes Mikitől, hogyan is beszélhet nekem idegen gitáros fickókról. Láttam rajtam, hogy nem érdekel, vagy talán azt gondolta, hogy egyszerűen nem hiszek neki, nem hiszem el, amit a Brian Mayról mond, úgyhogy nyomatékosította a mondandóját azzal, hogy mert a Brian May oltári nagy művész.

Tágra nyílt szemmel bámultam, ahogy mondta, Oltári nagy, érted?, akartam valamit mondani, de csak néztem, hogy mi van, mit érdekel ez engem, Ő a legnagyobb gitáros a földön, érted? Érted?!, kiabálta, mire

anyám beszólt, hogy minden rendben van-e. Én meg kikiabáltam, hogy persze, de közben a Petire néztem, hogy vegye magára, ez neki is szól, persze, persze, mindenkinek válaszolok, és mindenkinek persze.

Azután sose jött el hozzánk, nem kíséerte fel a Mikit az ajtóig sem, és utána már ritkábban ültünk a lépcsőn, akkor se sokáig, tíz perc után egyikünk azt mondta, dolga van, és otthagya a másikat a kapuban. Nyolcadikos voltam, amikor elköltöztek. Az anyja hozzám ment egy német fogtechnikushoz, akit a Lechner utált. Elköltöztek Németországba, egy megjegyezhetetlenül hosszú nevű faluba. Nem találkoztunk többé.

* * *

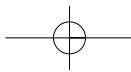
Minden kedden és csütörtökön nyitva hagytam a szobám ajtaját, hogy lássam, amikor megérkezik. Megvártam, amíg levette a kabátját az előszobában, a sarkig tárt dupla szárnyú ajtón át lépett a nappalinkba. Lazán jött be, könnyedén, pont ahogy játszott, mintha csak átbújna valami függöny alatt. Olyan kicsikét mosolyogott, hogy nem tudtam volna megmondani, tényleg mosolyog-e, vagy csak ilyen az arca. Amikor leült a zongorához, anyám odaszólt, hogy Zelma, kérlek, és akkor nekem be kellett csuknom az ajtómat. Szót fogadtam, és próbáltam a kulcslyukon át leskelődni. Éppen csak a Miki jobb oldalát láttam, ahogy ül a zongoránál, azt se mindig, mert ha anyám fel-alá sétált még azt is eltakarta. És gyakran sétált fel-alá, közben egy fémvonalzóval csapkodta a kifeszített tenyerét. Biztosabban tartotta az ütemet, mint a metronóm.

50

Legtöbbször aztán leültem a padlóra, a hátamat nekivettem az ajtónak, és csukott szemmel hallgattam a zenét. Mintha a hátamon és a mellkasomon át erősíteném fel. Ahogy ott ültem, a combomat erősen összeszorítottam. Pontosan emlékszem arra a tavaszi szünet előtti napra, amikor először becsúsztottam a kezemet a bugyimba.

Olyan hetek közeledtek, amikor nem láthatom majd, nem lesz iskola, nem lesz zongoralecke sem, legfeljebb hébe-hóba találkozhatunk, ha a téren összefutunk, de az semmi. Ideges voltam, mert én mindennap látni akartam, már az utcasarokról kiszűrni a járókelők közül a fekete fürtös fejét, a hideg kék szemét, messziről, nagyon messziről felismerni.

Úgy éreztem magam, mint a tű, ami elakadt apa valamelyik bakelitlemezen, pörgött a világ, én egy helyben maradtam. Emlékezetembe véstem a vállát, a csuklója vonalát, ahogy játszott. Már amikor végre nem takarta el az anyám háta. Csukott szemmel bármikor láttam magam előtt a szája ívét, és ezerszer elgondoltam, hogy az én számhoz ér. Ennyit csak, semmi többet, azt a pillanatot, hogy odaér. Biztos voltam benne, hogy az egy végtelen dolog lenne, pöröghetne a világ. Erre gondoltam azon a tavaszi délutánon, ami most már örökké napos délutánként él az emlékezetemben, és benyúltam a bugyimba. Az ujjaimon meleg nyálkát éreztem, jó volt elkenni a lábam között, hátra és előre, megtalálni a pontot, amit a legjobb simogatni. Egyre erősebben dörzsöltem, éreztem, hogy

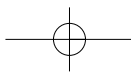
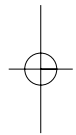
egyre lucskosabb az ujjam, és a Miki szája és az én szám összeér, gondoltam, és meglepett egy minden addiginál nagyobb élvezet.

Azt hittem, valami nagy bajt csináltam, és mintha egy kicsit be is pisiltem volna, mint amikor az ember nem tudja visszatartani, és kicsurran pár csepp, még egy rövid, éles hang is kiszakadt belőlem, mire elvágta a nappaliban a zenét és anyám beordított, hogy Mi a baj? Mintha jéghideg vizet öntött volna végig rajtam, forró lettem. Ültem az ajtó mögött a földön, néma csendben, visszafojtva mindent, amit csak lehetett még. Nagy levegő.

Visszaordítottam, hogy Semmi!, és végigvetődtem az ágyon, magamra rántottam a plédet, hogy ha mégis benyit, meg ne lássa, mit csinálok. A világért se tudjon róla. Szerencsémre nem jött be, úgyhogy lábujjhegyen visszaosontam az ajtóhoz és a tőlem telhető leglassabb, legfeszesebb mozdulattal elfordítottam a kulcsot a zárban. Épphogy megcsikordult, úristen, ugye, nem hallották meg. Csend, aztán újra a zongora. Visszafeküdtem, és hallgattam a zenét. Akkor már levettem a bugyimat, felhúzott térdekkel feküdtem, és a Kertes Miki észvesztően csodálatos játékára újra élveztem. Onnantól ezt tettem minden kedden és csütörtökön délután fél négytől fél ötig.

Aztán eljött a szünet, elmaradtak a tanítványok, elmaradt a Miki, és én délutánonként nem tudtam nyugodtan magamra zárni az ajtót. Esténként, amikor egyébként is olyan nehéz, szinte lehetetlen volt elaludni, miután lapozgattam a ház alakú mesekönyvet (ahelyett, hogy rendes könyveket olvastam volna anyám szerint), levettem a pizsamanadrágomat, és simogatni kezdtem magam. Alig vártam, hogy vége legyen a napnak. Anyám tett is egy megjegyzést, hogy mi történt, hogy újabban nem könyörgök, hogy nézhessem az esti filmet a tévében, de végül annyiban hagyta, mindent annyiban szokott hagyni, és esténként legtöbbször úgysis elment valahová. Apám legyintett, azt mondta, igazam is van, a tévé hülyeség, és valóban, iszonyú hülyeségnek tartottam. Sokkal jobb dolog a saját mozi, csukott szemmel az ágyon, elképzelni például a Kertes Mikivel mindenféle dolgot, egyre vadabbakat, például belegondolni, hogy kukija van, hogy faszt ne is gondoljak, és hogy azzal mi mindent lehet vagy nem lehet, vajon milyen, milyen egy igazi, olyan-e, mint a szobroké, vagy mint a Lechner Petié, akivel egyszer, itt a házban, a pincelejáró lépcsőfordulójában megmutattuk egymásnak, mi van a rövidnadrágunk alatt.

Meg is foghattam neki, furcsa volt, ismeretlen, de nem idegen, mégis kiütött rajtam az izzadság hirtelen. Emlékszem a bőrének hihetetlenül finom tapintására, és hogy az egész egyszer csak megmoccant a kezem alatt. Fel fog állni, mondta a Lechner, éreztem, hogy elpirulok, és úgy vert a szívem, mintha legalábbis azt mondta volna, hogy fel fog robbanni, és mind a ketten meghalunk. És tényleg dagadni kezdett a füttyije, mintha egy különálló élőlény lenne, és félttem nézni, ahogyan a rózsaszín hús előjön a bőr alól, egy darabig mégis néztem, aztán hirtelen, mintha

hasba vágtam volna, egy mozdulattal felrántotta a nadrágját, és elszaladt. Soha többé nem beszéltünk erről.

A Lechner füttyjét képzeltem a Mikire, azt gondoltam, hogy az övé ugyanilyen, sőt azt hiszem, azt gondoltam, minden fiúé ugyanilyen, és elképzeltem, hogy hozzáérhetek a Mikiéhez, és olyan finom lesz, éppen úgy moccan majd, ettől hirtelen megint bekövetkezett a félelmetes élvezet, és azzal együtt előntött a szégyen. Tizenegy éves koromtól így aludtam el magammal minden este. Ha nem csináltam, csak a rettegés maradt. Egyetlen dolog kellett nekem az elalváshoz, hogy úgy hunyjam le a szemem, hogy nem gondolok arra, hogy lehunyom a szemem.

Két éven át lestem Mikit a kulcslyukon keresztül, vártam, hogy összefussak vele a téren, hogy nézzen rám, szóljon hozzám. Szeressen. Néha megálltunk az utcán, váltottunk pár szót, főleg a zongoraleckéről. Szia, mondta egy szerdán, holnap találkozunk! És persze hogy nem velem találkozott, hanem anyámmal, de attól még boldog voltam. Ezt mondta, a nyílt utcán, bárki hallhatta, mindenki hallhatta, hogy ez a tökéletes lény velem találkozik. Lassacskán meghosszabbodtak a mondatok, megkérdezte, hogy amúgy milyen zenét szerettek, nem tudtam válaszolni, idiótának éreztem magam, egy zongoratanár gyereke, tiszta gáz, hát még kedvenc zenéje sincs, alternatív, mondtam, mosolygott, ajánlott valamit, azonnal elfelejtettem, de bólogattam, aztán legközelebb hozott egy cédét, hiszen ezt ismerem. *Föld, kaland, ilyesmi*. Nekem másolta, mondta. Hetekig hallgattam egyfolytában. *Kényszer; érdek, ösztönélet*, énekeltem, anyám utálta, de ezzel most tényleg nem tehetett semmit. Ha nagyon zavarta, felvettem a fülhallgatót, úgy ültem az asztalomnál, bámultam kifelé az ablakon a szomszéd házra, és dúdoltam, hogy *három nagy, fekete fabábu*.

Nyárra már csak egyetlen sürgető érzés lobogott bennem, nem mintha tudtam volna, mi az, csak hogy sürget. Tizenhárom voltam, szinte kész. Úgy éreztem magam, mint a párnahuzatok a Berta mama kertjében a teregetőzsinóron, hogy lobogok a szélben, és hol óriásira dagadok, hol satnya kis rongyként lógok a semmibe. Év közben jól kikerekedett a mellem, az orrom egyre ferdebb lett, ahogyan anyám számított is rá. Ez a szegény lány a te csaláodra ütött, mondogatta apának, aki erre soha nem mondott semmit, mert úgy látta, hogy dicséretnek veszem, és naná, hogy annak vettem. Mert apám szép volt, szögletes arcú, magas, széles vállú, melegbarna szemű ember, és ugyan ferde volt egy kissé az orra, de az direkt jól állt neki.

Azon a nyáron is elutaztam Berta mamához. A szünet vége előtt két héttel eljött értem apám, hazavonatoztunk, de addigra már egy másik lány voltam.

Pár nappal tanévkezdés előtt anyám leküldött tejfölért a boltba. Nálunk sokszor semmi nem volt otthon, és ha főzött, biztos, hogy elfelejtett megvenni hozzá valamit. Hazafelé menet megláttam a téren a Kertes Mikit. Az első pillanatban belenyilallt a gyomromba az izgalom, de a követ-

kezőben egy nagy csodálkozás lett belőle. Néztem a nyegleségét, szerencsétlennek, jelentéktelennek tűnt. El sem tudtam hinni, hogy ő az, pedig látszólag semmit nem változott. Nem is nőtt a nyáron, csak két centit, mondta. Olyan kedvesen mosolygott rám, ahogy talán soha. Kerestem azt a vonzó ívet a száján, a varázslatot a kék szemében, de inkább nevetséges volt, és szégyelltem magam, mintha minden addigi titkos gondolatomról tudna. Nem akartam, hogy tudjon róla, nem akartam elhinni, hogy ennyit gondoltam rá, erre a... gyerekekre. Éretlen arányok, hanyagul zsebre dugott öklök miatt idéetlenül kidudorodó nadrágzseb. Gitártok volt nála, a hátán vitte.

Elkezdtem gitározni a nyáron, mondta. Az jó, mondtam, és azon gondolkodtam, hogyan szabaduljak ebből a keserves helyzetből, de nem jutott eszembe semmi. Csak néztem rá, egyetlen pillantás volt az egész, minden megváltozott, minden összedőlt. Hova lett a Kertes Miki? Hol van, hová lett, az isten verje meg, rohassza meg ezt a kis balfaszt.

Ott állt pedig, szemben velem, hátán egy gitár, könnyű nyári nadrágjának zsebében a keze, az a keze, amivel olyan szépen játszott a nagy zongoránkon, de mégis hogy, hogyan is? Égetett a jelenléte, szánni kezdtem, de még annál is jobban sajnáltam magamat. Kifordult bennem valami, mint nagymosásakor huzatból a párnaciha, és hirtelen olyan értelmetlen lett az egész, hogy majdnem megfulladtam.

Te viszont megváltoztál, csinos vagy, mondta, mosolygott, nem feleltem, nyeltem a sírást befelé, hogy semmit meg ne lásson rajtam, a világegért se tudjon róla. Attól tartottam, minden gondolatom kifolyik a szememen. Igen, azt hiszem, én is nőttem pár centit, mondtam végül, pedig pontosan tudtam, hogy nem nőttem semmit, az előző nyáron letudtam a kötelező növést, júniustól szeptemberig kilenc és fél centivel lettem magasabb, anyám megmérte minden áldott héten. Majdnem akkora voltam már, mint ő. Aztán azt motyogtam a Mikinek, hogy a tejfölt haza kell vinnem, kajához kell. Alig köszöntem, a járdát néztem, suhantam a kapunk felé, átléptem a Dunát. Lehet, hogy azt hitte, zavarba hozott.

Otthon nem tudtam enni, magamra zártam a szobám ajtaját. Keserves, zavaros könnyekkel, némán sírtam. Hiába hallgattam újra meg újra azt az albumot, a zene megvolt, még az érzés is megvolt, csak a Kertes Miki nem volt sehol. Hogy lehetséges az ilyesmi? És végül is, ki kívánta, ki szeretette annyira ezt a fiút, és ki az, aki már nem kívánja, nem szereti? Nem voltam meg. Újra nehéz álmok jöttek.

Részletek az azonos címmel készülő regényből.